

AMEN (2)

“...alle Guds løfter har fået deres ja i ham [Jesus Kristus]. Derfor siger vi også ved ham vort amen, Gud til ære”

(2.Kor. 1:20)

Ordet “amen” er et rigtigt kirkeord. Det er et ord, der kan markere, at en prædiken er færdig, og hvis man ikke lige ved, hvordan en bøn skal afsluttes, kan ordet amen jo altid anvendes. Men har det egentlig nogen betydning ud over at være et kirkeligt fyldord? Det har det rent faktisk.

Amen kommer af et hebraisk ord, som betyder noget i retning af sikker, pålidelig og troværdig. Det blev derfor tidligt brugt til at vise en tilslutning til f.eks. en bøn eller tilbedelse af Gud. Salmernes bog, samlingen af lovsange i det Gamle Testamente, er inddelt i fem dele. Sådant en samling af lovsange vil typisk afsluttes med et amen, som det ses i Sl.72:18-19: “Lovet være Gud Herren, Israels Gud, han som alene gør under, og lovet være hans herlige navn i evighed! Hans herlighed skal fylde hele jorden. Amen, amen”. I det kristne kirke blev ordet derfor også brugt som en måde, hvorpå man offentligt kunne markere, at man var enig i en bøn og ønskede den skulle blive virkeliggjort (som det ses i 1.Kor.14:16) og som en naturlig måde at afslutte en bøn på (Ef.3:21).

Jesus brugte ordet til at understrege vigtigheden af det, han skulle sige; han indledte derfor ofte en undervisning ved at sige: Amen. I det danske udgave oversættes det almindeligvis med sandelig. Det er mest markant i Johannesevangeliet, fordi det her altid optræder i gentaget udgave: amen, amen siger jeg jer...(se f.eks. Joh. 5:19).

Endelig kaldes Jesus i Johannes Åbenbaring for amen. Dette er sagens kerne: Han er den trofaste og sikre, det er ham, der får tingene til at ske og en bøn giver kun mening, hvis den er helt fokuseret på ham. Med disse bemærkninger vil jeg slutte denne bindestreg med det lille, meningsfulde ord: amen!
